

Ruhunun Anahtarı 3 Bölüm

– Ümit Zafer · 02 Şubat 2014

Art arda dizilmiş askeri araçlar ve bu araçların etrafına toplanmış büyük bir kalabalık gördü. Kadınlar ağıtlar yakıyordu. Çünkü bu araçların arkasında yeni şehit olmuş, uzuvları kopmuş erlerin naaşları vardı. Görevli bir er, şehit olan yiğitlerin künyelerini tek tek okuyor, yüreği yaralı analara yavrularının cennet kokan naaşlarını teslim ediyordu. Gördükleri karşısında daha fazla dayanamayan genç adam ağlamaya başladı.

Yanında duran asker, genç adamın omzuna dokunarak: Bu senin için acı dolu bir an olabilir ama bizim için bir düğündür. Burada ki her asker vatan için canını vermeye hazırdır.

Aniden koyu bir sis yükselmeye başladı kasabanın orta yerinde. Siyah bir atın üzerinde, garip giyimli bir adam elinde ki kan damlayan kılıcı ile hızlıca askerlerin üzerine doğru geliyordu. Çevrede ki askerler ne kadar ateş etseler de bütün mermiler bu garip adamı ıskalıyordu. Karanlığın da etkisiyle iyice korkunç görünen siyah atlı adam, askerlerin arasına girip birilerini arıyormuşçasına tedirgin bir halde etrafı süzüyordu. Aniden elinde ki kılıcı havaya kaldırdı ve bu sırada gökyüzünde çıkan şimşeklerin ihtişamıyla parlayan gözlerini kahvehanenin yanında duran ikiz askerlere dikti. Elindeki kılıcı ikiz askerlerin üzerine doğru indirecekken, birden genç adamın çocukluğu ikiz askerlerin önüne atladı. Bunu gören genç adam ise kendinden beklemediği bir çeviklikle aniden çocukluğunu kenara iterek kılıcın önüne geçti. Ve kanlı kılıç genç adamın yüreğine saplandı. Genç adamın göğsünden akan kanı gören bu garip adam, atıyla oradan hemen uzaklaştı. Gökyüzünde ki bulutlar ve kara sis de ağır ağır çekilmeye başladı.

Kılıç darbesinin etkisiyle kendinden geçen genç adam, gözlerini açtığında sabah olmuş ve daha önce hiç gitmediği, farklı bir evde bulmuştu kendisini. Biraz yorgunluk vardı üzerinde ama çünkü kılıç darbesinden hiçbir iz yoktu göğsünde. Yoksa ölmüş müydü? Nefes alabiliyordu ve kolunu ısırdığında hala acı hissedebiliyordu. Yaşanan bunca akıl almaz olayın verdiği şok ile ayağa kalkarak evi dolaşmaya başladı. Koridorda ağaçtan yapılmış, üzerinde yılların izini saklayan ahşaptan çerçeveler vardı. Çerçevelerde ki fotoğraflara dikkatlice baktığında, çünkü ikiz askerleri gördü. Bu fotoğraflar ona çok sıcak geliyordu ama kafasında hiçbir şey canlandıramıyordu. Üzerine çöken halsizliğin iyice arttığını fark etti ve birazcık uyuyup, geceyi beklemeyi düşündü. Zaten gündüzleri kasaba terk edilmiş bir halde oluyordu.

Derin bir uykunun ardından gelen kapı sesleriyle uyanmıştı. Perdeyi aralayıp, kapının önüne baktığında çünkü ikiz askerleri gördü. Hava iyice kararmıştı. Şimdi onlara ne diyecekti? Sizin evinize kendi isteğimle

girmedim derse, inanırlar mıydı? Büyük bir tedirginlikle hemen inip kapıyı açtı.

Askerlerden biri, genç adamın olayı açıklamasına izin vermeden: Yüreğindeki ateşi söndürme vakti geldi evlat. Bizimle gelersen sorularına cevap bulabilirsin.

Genç adam, şaşkınlıkla kafasını sallamıştı ki, ikiz askerlerden birinin silahına ilişti gözleri. Bu silahı bir yerden hatırlıyordu. Ama askerlerin ilerlediklerini görünce, acilen onları takip etmeye karar verdi. İkiz askerlerin arkasından ilerlerken yüreğine garip bir sevincin dolduğunu fark etti. Ve çevrede ki insanlar da tebessüm ediyorlardı. Biraz yol aldıktan sonra, bu kasabaya geldiği zaman, girdiği ilk evin önüne geldiklerini fark etti. Daha önce duyduğu ney sesini tekrar duymaya başladı.

İkiz askerlerden biri: Haydi evlat, aç da şu evin kapısını içeriye girelim.

Genç adam, kapıya doğru yaklaştıkça içeriden gelen ağlama seslerini duymaya başladı. Bu seslerin etkisiyle korkmaya başlayan genç adam, ikiz askerlere dönerek: Ben giremem bu eve, hem anahtarım yok.

İkiz askerlerden biri: Anahtar senin ruhundur evlat. Geçmişte kalan kötü günlerini unutarak kalbinin sesini dinle. Bu evi yalnızca sen açabilirsin.

Genç adam gözlerini kapattı ve yüreğinde bir kargaşanın yaşandığını fark etti. Geçmişte yaşadığı bütün sıkıntılar, ailesiyle yaşadığı sorunlar birer birer gözlerinin önünde belirmeye başladı. Sonra garip bir çığlık duydu. Ateşler içinde kalan bir evde, yaşlı bir adamla birlikte mahsur kalmıştı. Yaşlı adam, alevlerin etkisiyle yere düşüp, çıkış yolunu engelleyen koca tahta parçasını kaldırarak, haydi evlat koş, koş da kurtar kendini, diye bağıyordu. Genç adam daha önce böyle bir olay yaşadığını tam olarak hatırlamıyordu. Bu yaşlı adam da kimdi?

Genç adam, aniden gözlerini açtı ve birden bire evin kapısı kendiliğinden açılmaya başladı. Çevresine toplanmış bir grup asker, haydi girin şu eve, diye bağıyorlardı. İkiz askerlerin eve girdiğini görünce o da askerlerin arkasından eve girdi ve evin kapısı aniden kapandı. Ney sesine karışmış ağlama ve hıçkırık sesleri gittikçe yükseliyordu.

İkiz askerlerden biri: Haydi evlat, çık yukarıya ve kurtar onları.

Genç adam: Kim bunlar, neden ağlıyorlar? Lütfen beni yalnız bırakmayın.

İkiz askerlerle birlikte yukarıya çıkan genç adam, seslerin geldiği odayı bulmak için hemen ilk kapıyı açtı. Burada gördükleri şeyler de neydi öyle? Çocukluğunda yaşadığı bütün korkunç olaylar odanın içinde tekrar tekrar gerçekleşiyordu. Büyük bir korkuyla ilk odanın kapısını kapattı. Artık bu ağlama ve çığlık seslerine bir çare bulması gerekiyordu, yoksa bu seslere daha fazla dayanamayacaktı. Hemen ikinci kapıyı açtı. Bu kapı büyük bir uçuruma açılıyordu. İçinden bir his, bırak kendini bu boşluğa ve kurtul artık bütün bu yaşananlardan diyordu. Artık daha fazla kaldıramayacaktı bu tuhaf olayları ama bunca şeyin ardından pes edemezdi. Hemen ikinci kapıyı da kapattı. Koridorda daha önce görmediği o kadar çok kapı vardı ki, hangisine bakacağına karar veremiyordu. Birden koridorun sonunda bir kapı açıldı.

İkiz askerlerden biri: Haydi evlat, koş. Galiba bu kapıdan geliyor sesler.

Büyük bir hızla o açılan kapıya doğru koştu. Kapıdan içeriye bakan genç adam, yaşadıkları karşısında aniden ne yapacağını şaşırıldı.